

Akça II

M. Kurlangic

GÜÇLÜ ÇOCUK YAYINLARI

Copyright ©
Güçlü Çocuk ve AST, 2020

20. Eseridir.

Bu eserin tüm yayın hakları Güçlü Çocuk ve
Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, Güçlü
Çocuk ve AST'nin önceden yazılı izni olmaksızın,
elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir
kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve
depolanması yasaktır.

Her zaman en zoru ilk adımı atmaktır. Akça, o eşiği aşarsa devamının geleceğini kestirebiliyordu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıp hızla kanat çırparak uçmaya başladı. Ilık rüzgarın kanatlarını okşamamasıyla gözlerinin hala kapalı olduğunu farketti. Açar açmaz bir örümcek ağına çarptı. Şaşırılmıştı, nihayetinde bir örümcek ağıydı nasıl çarpmış olabilirdi ki? Önce önüne, sonra başını kaldırıp yukarıya ve aşağıya baktı...

-Vay canınaaa!! Bu da ne böyle! dedi yüksek sesle. Hayatında ilk kez bu kadar büyük ve güçlü bir örümcek ağı görüyordu...

Ayağına yapışan ağları silkelerken etrafında gözden geçirmeyi ihmal etmiyordu. Büyükçe bir ağacın tepesinden aşağılara kadar uzanan bir ağıdı. Birden gözüne ağların arasında hareketsiz duran uğur böceği ilişti. Gözleri parladı Akça'nın.

günlerdir doğru düzgün bişey yememişti. Açlık gözünü bürümüştü. Tam bu leziz avı midesine indirecekken annesi geldi aklına. Başkasına ait olan birşeye el uzatmasına gönlü razı olur muydu?

Annesi hayattayken anlattığı öğütlere karşı oflayıp puflayan, kulak asmayan Akça, şimdi her darda kaldığında, kararsız ya da çaresiz hissettiğinde zihninde annesinin bir öğüdü canlanıyor, yol gösteriyor, ışık oluyordu... Hemen örümcek ağından uzaklaştı.

-Napiyorum ben böyle? dedi.

Sanki uçurumdan düşecekmiş de ,son anda kurtulmuş gibi bir hisle sarsıldı. Nerdeyse benim olmayan bir şeye el uzatacaktı, dedi. Şimdi anlıyordu annesinin “Bir adım atmadan önce mutlaka iki kere düşün oğlum” demesinin sebebini.

Cesaretini henüz toplamışken ve bu kadar açken daha fazla kaybedecek vakti yoktu... Uçmaya devam etti Akça. Etrafında kelebekler uçuşuyor, çiçeklerin üstünde arılar hop oturup hop kalkan çocuklar gibi neşeyle dansediyordu. Sağa sola bakınıyor fakat ağzına layık bir yiyecek bulamıyordu. Birden küçük bir kuş sürüsü gördü. Aslında sürü bile sayılmazlardı. Üç tane kırmızı kanatlı yeşil gagalı küçük kuş birlikte alçaktan uçuyor ara sıra yere inip kaldırım kenarındaki su birikintisinin içinden gagalarıyla birşeyler topluyordu. Sessizce onları izlemeye başladı. Mesken tuttuğu gölden hayli uzaklaşmış, şehir içinde küçük bir mahalleye gelmişti ve bunu şimdi etrafına bakarken farkediyordu. Kırmızı kuşlar ise su birikintisinin içindeki minik pirinç tanelerini yemekle meşguldü.

Neden sonra kuşlar doymuş olacaklar ki, yavaş ve küçük adımlarla ordan uzaklaştılar. Akça hemen kaldırım kenarına yaklaştı. Biraz ilerde kurulu bir pazar yeri vardı. Küçük kömür ocaklarının üstündeki tencerelerde pilavlar pişiyordu. Tencereden pazar esnafına servis yapılırken dökülen pirinç taneleriydi kuşların yediği yemek. Akça bir anlık tereddütün ardından gagasıyla pirinçleri toplamaya başladı. Tatsız ve pek de leziz olmamakla beraber doyurucu bir yemektir. Etrafta insanlar ve hayvanlar vardı. Kalbi pıt pıt atıyor, Akça korkuyordu. Minicik karnı doyar doymaz havalandı. Kanatlarına can gelmişti adeta. Şimdi geldiği yollardan hızla uçarak yeni yuvasına, göl kenarındaki mango ağacına dönüyordu... Minik yüzünde haklı bir gurur, bir vazifeyi başarmış olmanın rahatlığı, yalnız ve kimsesiz hayatının ilk gününde, kendi başına karnını doyurmuş olmanın huzuru okunuyordu...